

MAAILMANA KROKETTI

Juan Kasarin näyttely *Real White Panthers Do Croquet* ei ole dokumentaatio krocketinpelaamisesta, vaan syvimiltään ihmiskuvausta nykyajan länsimaisesta ihmisestä ja hienovaraista, humorististakin kritiikkiä sitä maailmaa kohtaan, jossa ja jonka ehdoilla tuo ihminen ”pelaa” ja toimii.

Teokset on toteutettu sekä korkeaa teknologiaa hyödyntäen, että perinteistä taiteilijan käsityötaitoa käyttäen; niiden taustalla on prosessi. Kuvat ovat saaneet kulkeutua kameran linssin kautta taiteilijan ateljeehen käsin muokattaviksi ja sieltä jälleen teknisesti produsoiduiksi digitaaliksi värivedoksiksi galleriatilaan.

Kaksipuolinen videoteos tuo verkkaisenakin kokonaisuuteen mukaan kuvan liikkeen, joka toisaalta ilmenee taulujen still-kuvissa pelaajien liikkeinä – dynaamisina tai levollisina peliasentojen representaatioina. Miksei pallon liike tai ajoittainen pysähtyneisyys myös ole osa kuvakerronnan toimintaulottuvuutta.

Mukana installaatiossa on äänimaailma, mikä muuttaa taidekokemuksen pelkästään visuaalisesta audiovisuaaliseksi. Näköaisti asettaa näyttelykävijän katsojaksi kuvien eteen, mutta ääniteos tekee hänestä samalla kuvien kuuntelijan. Äänet johdattelevat kohti krockettikentän tapahtumia.

Väripaletti on rajoitettu: hillitty vihreä ja sininen ovat dominantteja, mutta toisinaan taiteilija väläyttää läikkinä aggressiivista punaista. Vallitseva vihreä väri paljastaa taustan, jota vasten toimitaan: krockettinurmi. Näin värivalinta hahmottuu ja muotutuu aiheensa mukaan ja tarjoaa rauhallisen ja harmonisen pohjan kokonaisuudelle; niin sisällöllisesti kuin aistillisestikin.

Raikkaan vaalean tuulahduksensa kuviin tuovat valkoiset peliasut. Pelaajat on identifioitu valkoiseen jo näyttelyn nimessä: *Real White Panthers*. Onko näyttely samalla kuvaus ”valkoisen miehen” länsimaisesta maailmasta, josta ”muualla” olevat ongelmat ovat kaukana ja voidaan intohimoisesti keskittyä jokapäiväisen elämän ja elinehtojen kannalta sinänsä toisarvoiseen ajanvietteeseen, krockettiin?

Teosten todellisuuteen pohjautuvat valokuvatut hahmot eivät edustakaan pelkästään peliasentojen ja pukeutumisen kuvausta, vaan valottavat pelaavien ihmisten arvoja, sisäistä asennoitumista ja toisaalta heidän mahdollisuuksiaan. Henkilöt ovat yksilöitä, heillä on teosten nimissä etunimet. 80Juan80:n pääasiallinen tarkoitus ei silti ole muotokuvata tai dokumentoida, sillä visuaalisesti ihmiset ovat persoonattomia. Individuaalisuus on teoksissa hämärretty, esimerkiksi kasvot eivät näy, mutta ihmistyyppit, toiminnan motivaatio ja status välittyvät kuvista hyvin.

Itseensä tyytyväisillä pelaajilla näyttää olevan aikaa ja tarmoa harrastukselleen, pelitaitojen kehittämiseen, viihtymiseen ja varallisuutta yhdenmukaiseen pelipukeutumiseen, mikä paljastaa heidän suhteellisen hyväosaisuutensa, missä sinänsä ei ole mitään pahaa, mutta mikä viittaa länsimaisen ihmisen osaan ja olemisen ehtoihin maailmassa.

Kroketti on harrastuksen tai laajemmin ajateltuna *mielenkiinnon kohteen* metafora. Teokset tuovat julki, kuinka vakavasti pelaajat suhtautuvat vihkiytymisensä kohteeseen, joka ei tarkemmin ajateltuna ole elämässä sittenkään kaikkein merkittävin asia, joka ansaitsisi kaiken huomion. Kuvat alleviivaavat filosofiaa: ”kaikki muu paitsi kroketti on turhaa.” Katsoja voi pohtia, onko hänen elämässään krocketin kaltaista asiaa, johon oman elämän energia keskittyneesti suuntautuu.

Teosten pelaajien toiminnalla on selkeä päämäärä, johon koko peli tähtää: osua ja saada pallo kulkemaan halutulla tavalla maaliinsa; voittaa ja olla muita parempi. Suorituskeskeisyys on lopultakin pelin ydin, krocketissakin. Kuvaako Juan Kasari krocketin kautta länsimaisen nykyihmisen ”perushyveitä”?

Peli on samalla sosiaalinen tapahtuma. Kroketti tarjoaa pelaajille turvallisen kahleen, jonka sääntöjen puitteissa on sallittua toimia. Januskasvoisesti pelaajat unohtavat muun maailman ja tärkeämmät työt kokonaan, ainakin pelin ajan. Näyttelyn katsojakin asettuu tilanteeseen, jossa ei ole läsnä muuta kuin pelaajat ja kroketti. Kuvakentän ulkopuoli on häivytetty, sitä ei ole. Kroketti on kaikki kaikessa ja ”koko maailma”, joka nähtävästi täyttää teosten pelaajien mielen ja nyt galleriatilan.

Teoksessa *Simon, Great Britain Team visited the west coast of the USA and played the biennial* pelipallo on kuvan ehdoton keskipiste, johon katsoja teoksen edessä väistämättä keskittyy. Kuvan

pelaaja samalla mittailee sitä takaa, toiselta puolelta, katsojan kanssa samalta ruohonjuuritasolta. Teos herättää kysymään, onko pelipalloon keskittyvä katse urheilun ja mediamaailman luoma länsimaisen ihmisen yleinen ominaisuus ja katsomiskonventio? Katse, joka turhan usein terästyy muutoin kuin pelin kannalta epäolennaiseen palloon ja kieltäytyy katsomasta muuta.

Sami Aikio